

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Babilon- Domagała

Sędziowie: SO Bogna Kuczyńska (spr.)

SO Tomasz Nowak

Protokolant: prot. sąd. Monika Malczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Dariusza Rakoczego

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2013 roku

sprawy A. S. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art. 35 ust. 2 Ustawy z dn.21.08.1997 r. o ochronie zwierząt.

S. S.

oskarżonego o przestępstwo z art. 35 ust. 2 Ustawy z dn. 21.08.1997 r. o ochronie zwierząt i inne.

A. J.

oskarżonego o przestępstwo z art. 35 ust. 2 Ustawy z dn. 21.08.1997 r. o ochronie zwierząt.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku Zdroju

z dnia 29 stycznia 2013 roku sygn. akt VI K 14/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od oskarżonych A. S. (1), S. S. i A. J. na rzecz (...) Towarzystwa (...) nad Zwierzętami w K. kwoty po 172,20 (sto siedemdziesiąt dwa 20/100) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie odwoławcze;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. S. 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego A. J. w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze:

- od A. S. (1) 186,66 (sto osiemdziesiąt sześć 60/100) złotych;

- od S. S. 186,66 (sto osiemdziesiąt sześć 60/100) złotych;

- od A. J. 703,20 (siedemset trzy 20/100) złotych.

Sygn. akt. IX Ka 570/13

UZASADNIENIE

A. S. (1), S. S. i A. J. zostali oskarżeni o to, że w dniu 14 czerwca 2012 roku w T. powiecie (...) działając ze szczególnym okrucieństwem dokonali zabicia dwóch psów poprzez ich duszenie sznurkiem i zadawanie uderzeń szpadlem, tj. o przestępstwo z art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 21.08.1997 r. o ochronie zwierząt (Dz.U. z 2011 r. Nr 230, poz. 1373).

Sąd Rejonowy w Busku Zdroju VI Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w K. W. wyrokiem z dnia 29 stycznia 2013 roku w sprawie VI K 14/13 w ramach czynu zarzucanego oskarżonym A. S. (1), S. S. i A. J. uznał ich winnym tego, że w dniu 14 czerwca 2012 roku w T., w powiecie (...), województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu, działając ze szczególnym okrucieństwem polegającym na duszeniu sznurkiem od snopowiązałki, zadawaniu uderzeń metalową częścią szpadla i kopaniu zabili dwa psy tj. popełnienia przestępstwa przewidzianego w art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt, tekst jednolity: Dz.U. z 2003 r., Nr 106, poz. 1002 z późn. zm. i za to na podstawie na podst. art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt, tekst jednolity: Dz.U. z 2003 r., Nr 106, poz. 1002 z późn. zm. wymierzył oskarżonemu A. S. (1) karę 1 roku pozbawienia wolności, oskarżonemu S. S. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, zaś oskarżonemu A. J. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd na poczet wymierzonej oskarżonemu A. S. (1) w pkt I wyroku kary 1 roku pozbawienia wolności zaliczył, w trybie art. 63 § 1 k.k. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 15 czerwca 2012 roku do 16 czerwca 2012 roku. Sąd na poczet wymierzonej oskarżonemu S. S. w pkt I wyroku kary 10 miesięcy pozbawienia wolności zaliczył, w trybie art. 63 § 1 k.k. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 15 czerwca 2012 roku do 16 czerwca 2012 roku. Sąd na poczet wymierzonej oskarżonemu A. J. w pkt I wyroku kary 10 miesięcy pozbawienia wolności zaliczył, w trybie art. 63 § 1 k.k. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 15 czerwca 2012 roku do 16 czerwca 2012 roku.

Na podst. art. 35 ust. 3a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt, tekst jednolity: Dz.U. z 2003 r, Nr 106, poz. 1002 z późn. zm. Sąd orzekł tytułem środka karnego wobec oskarżonych A. S. (1), S. S. i A. J. środki karne w postaci zakazu posiadania zwierząt na okres po 4 lata dla każdego z nich.

Nadto na podst. art. 35 ust. 5 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt, tekst jednolity: Dz.U. z 2003 r, Nr 106, poz. 1002 z późn. zm. Sąd orzekł wobec oskarżonych A. S. (1), S. S. i A. J. nawiązki w wysokości po 1500,00 zł. na rzecz Towarzystwa (...) w Polsce, Zarząd Główny w W., na cel związany z ochroną zwierząt. Ponadto na podst. art. 35 ust. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt, tekst jednolity: Dz.U. z 2003 r, Nr 106, poz. 1002 z późn. zm.

Nadto Sąd orzekł wobec oskarżonego A. S. (1) środek karny w postaci przepadku szpadla opisanego w wykazie dowodów rzeczowych Nr 00, Lp. 1, k. 66 akt.

Jednocześnie w trybie art. 50 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonych A. S. (1), S. S. i A. J. środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości przez wywieszenie jego odpisu na tablicach ogłoszeń Urzędu Miasta i Gminy w S. i Starostwa Powiatowego w K. W. a okres 2 miesięcy.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Busku – Zdroju) na rzecz kancelarii Adwokackiej adw. K. S. tytułem nieopłaconej przez oskarżonego A. J. pomocy prawnej udzielonej mu z urzędu przez tego adwokata kwotę 649,94 zł.

Sąd obciążył również, w trybie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. oskarżonych kosztami sądowymi tj. oskarżonego A. S. (1) kwotą 270 zł., S. S. kwotą 250 zł., zaś A. J. kwotą 1439,94 zł.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych A. S. (1), S. S. i A. J..

Obrońca oskarżonych S. S. i A. J. zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na korzyść oskarżonych, zarzucając mu na mocy art. 438 pkt 4 k.p.k. rażącą surowość orzeczonej kary pozbawienia wolności i wymierzenie jej bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie orzeczonej wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności i orzeczenie ich z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł również obrońca oskarżonego A. S. (1) zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w zakresie kary orzeczonej wobec oskarżonego, zarzucając mu rażącą niewspółmierność kary, polegającą na wymierzeniu oskarżonemu bezwzględnej kary pozbawienia wolności w rozmiarze 1 roku. W uzasadnianiu apelacji skarżący wskazał, iż orzeczona kara jest zbyt surowa zważywszy na rolę jaką ten oskarżony odegrał w popełnieniu przestępstwa, który nie był inspiratorem wydarzeń i powołał się na zeznania świadka T. C..

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Z uwagi na fakt, iż wniosek o sporządzenie uzasadniania wyroku Sądu II instancji złożył jedynie obrońca oskarżonego A. S. (1) Sąd Okręgowy w trybie art. 423 § 1a k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia do tych tylko części wyroku, których dotyczy wniosek.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja wywiedziona przez obrońcę oskarżonego A. S. (1) nie zasługuje na uwzględnienie i należało ją uznać za oczywiście bezzasadną.

Na wstępie zauważyć należy, że w sytuacji gdy skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I-szej instancji jak i prawno-materialnej oceny zachowania oskarżonego odnoszącej się do kwalifikacji czynu, sąd odwoławczy zwolniony jest od szczegółowych w tym zakresie rozważań.

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego A. S. (1) w ocenie Sądu Okręgowego podniesiony w niej zarzut rażącej niewspółmierności tj. surowości kary nie jest trafny.

Na wstępie podkreślić należy, iż z rażącą niewspółmiernością kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. za określone przestępstwo mamy do czynienia wówczas, gdy na podstawie wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar można ustalić, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej przy prawidłowym zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 k.k. Nie chodzi w tej sytuacji o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę zasadniczą, która powodowałaby, iż karę wymierzoną dotychczas należałoby traktować jako rażąco niewspółmierną, z uwagi na jej łagodność lub surowość. Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia jednak w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy-innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niewspółmierną.

Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie.

Zaznaczyć należy, iż Sąd przy wymierzaniu kary ma obowiązek uwzględnić cztery dyrektywy jej wymiaru, zgodnie z przepisem art. 53 § 1 k.k. Pierwsze dwie z nich, tj. współmierność kary do stopnia winy i do stopnia społecznej szkodliwości czynu, mają zapewnić sprawiedliwość orzekanych kar; dwie następne - cele kary, a mianowicie zapobiegawcze i wychowawcze oddziaływanie na sprawcę przestępstwa (prewencja indywidualna) oraz społeczne oddziaływanie kary (prewencja ogólna). Sąd I instancji przeanalizował w pełni te w/wym. przesłanki.

W okolicznościach niniejszej sprawy, w ocenie Sądu Okręgowego orzeczona wobec A. S. (2) kara 1 roku pozbawienia wolności jest adekwatna zarówno do stopnia jego zawinienia jak i stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, jest sprawiedliwa i zasłużona, a jednocześnie zaspokaja cele wynikające z przesłanek prewencji generalnej. Kara ta z pewnością nie razi surowością.

Przyjęty przez Sąd I instancji wymiar kary 1 roku pozbawienia wolności, w sytuacji gdy Sąd ten dysponował sankcją do 3 lat pozbawienia wolności, jest prawidłowy i został w sposób należyty i wyczerpująco uzasadniony.

Nie ma racji skarżący zarzucając Sądowi I instancji, iż ten przy orzekaniu kary nie docenił w sposób wykraczający okoliczności łagodzących oskarżonego, zaś przecenił okoliczności obciążające. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd Rejonowy podkreślił bowiem, iż wymierzając oskarżonemu karę wziął pod uwagę jego uprzednią niekaralność oraz fakt, iż wyraził on żal. Okolicznościom tym nie należy jednak przypisywać nadmiernego znaczenia, w sytuacji gdy weźmie się pod uwagę przewagę okoliczności obciążających w sprawie, a zwłaszcza sposób działania oskarżonego. Podkreślić należy, iż oskarżony działał ze szczególnym okrucieństwem, zaś popełniając zarzucany mu czyn znajdował się w stanie nietrzeźwości. Niezasadnie obrońca oskarżonego w złożonej apelacji kwestionuje rolę jaką w popełnieniu czynu odegrał oskarżony A. S. (1). Powołując się na zeznania T. C. powołał tylko fragment zeznań, pomijając opisany przez świadka udział oskarżonego w zdarzeniu. Niezasadnie podnosi skarżący, iż rola oskarżonego sprowadzała się jedynie do złapania jednego psa, co miałyby potwierdzić zapis w formie cyfrowej sporządzony przez T. C., który obserwował całe zdarzenie i je zarejestrował. Podkreślić należy jednak, iż zapis ten jest fragmentaryczny i nie oddaje w pełni zachowania oskarżonego.

W ocenie Sądu Okręgowego nie ulega najmniejszej wątpliwości, iż to oskarżony A. S. (1), wbrew twierdzeniom jego obrońcy był inspiratorem całego zdarzenia. To z jego inicjatywy doszło do popełnienia czynu, bowiem to on namawiał pozostałych współoskarżonych S. S. i A. J. do tego, aby „zająć się” jego psami, co potwierdzają oni w swoich wyjaśnieniach. Miał on świadomość tego, co dzieje się ze zwierzętami, które zanosił współoskarżonym.

Reasumując wskazać należy, że wszystkie podniesione przez obrońcę okoliczności łagodzące zostały należycie uwzględnione przez Sąd Okręgowy i w tym zakresie skarżący nie przedstawił żadnych nowych informacji związanych z osobą oskarżonego oraz jego warunkami i właściwościami osobistymi, które podważyłyby zgodność orzeczonej kary z dyrektywami jej wymiaru. Wobec powyższego skierowany przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji argument niewłaściwego wyważenia okoliczności obciążających oraz łagodzących przy wymierzeniu oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności, nie znalazł uznania w ocenie Sądu Okręgowego. Sąd Rejonowy sposób dostateczny uwzględnił wszystkie dyrektywy wymiaru kary zawarte w art. 53 k.k., a co za tym idzie, odpowiednio wyważył je we wzajemnym do siebie stosunku, nie dopuszczając się w tym zakresie żadnej dowolności.

Zdaniem Sądu odwoławczego trafnie uważa Sąd I instancji, wbrew twierdzeniom skarżącego, iż brak jest podstaw do postawienia wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, a kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie jest adekwatną reakcją wobec występku przez niego popełnionego. Sąd Okręgowy podziela ustalenia Sądu Rejonowego, że jedynie orzeczenie kary izolacyjnej będzie w jego przypadku jak najbardziej celowe. Tylko kara o charakterze bezwzględnym może spełnić swe cele w zakresie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania wobec sprawcy, jak i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Tylko taka kara, co właściwie wyeksponował Sąd Rejonowy będzie w stanie skutecznie powstrzymać oskarżonego przed ponownym popełnieniem przestępstwa i będzie właściwą, zdecydowaną reakcją na jego naganne i okrutne postępowanie. Zważywszy na charakter zarzucanego czynu, okoliczności i sposób jego popełnienia zdecydowanie nie można jej uznać za nadmiernie surową.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Nadto Sąd, w trybie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 633 k.p.k. w zw. z § 14 ust. 1 pkt 4 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie i ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądził od oskarżonego na rzecz (...) Towarzystwa (...) nad Zwierzętami w K. kwotę 172,20 zł. tytułem kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie odwoławcze, a także na rzecz Skarbu Państwa kwotę 186,66 zł. tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przyjmując za podstawę prawną art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23.06.73 r. o opłatach w

sprawach karnych oraz § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym.

SSO A. Babilon – Domagała SSO B. Kuczyńska SSO T. Nowak